

kézi rajzod-
tég oly kifor-
tágo alatt van
e határozott
e igazi írói
ak nem hor-
gy nevezett
ezed? S még
likálok még
ros nyeglese-
mban.

(Csongrád)

ett rongyos
ekintetbe.

séretében.
áltozatla-

ra:

- 1 frt
- 2 „
- 4 „

en postai
vatalához
e 3. sz.

hivatala.

t.
en.

KIS NEMZET

— VALAMI BAJ TÖRTÉNT? SZÓLJ! (Lásd a 196. lapon.)

Szerkeszti Forgó bácsi.

Ára negyed-évre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr. 1898. szeptember 25-én.
Megjelen minden vasárnap 18 lapon.

LV. köt. 13. szám.

AZ ARANY-BÁNYA.

— Elbeszélés számos képpel. —

(Folytatás.)

NAGYON szelid, engedelmes lovaeska volt a Bársony, nyugodtan, mérsékelt gyorsasággal koczogott a könnyű kis kocsi-
val, melyben Irmuska és a néni ültek. A leányka eleinte titokban olyan formát érzett, mint ha szepegne egy kicsit, mert szokatlan volt előtte, hogy ne izmos kocsis erős marka fogja a gyeplőt; de mihamar meggyőződött, hogy Bársony készségesen engedelmeskedik a gyeplő legkisebb rántására, sőt már pusztá szóra is. Így tehát nagy kedve telt volna a kocsikázásban, ha nem zavarja az, hogy a néni arcán minduntalan aggodalmas kifejezést vett észre.

Nem is állhatta meg, hogy ne kérdezze:

— Azt hiszi, nénikém, hogy valami rossz hirt fogunk ott a bányánál hallani? Dóra is oly nagyon látszott aggódni. Miért?

— Remélem, hogy ok nélkül, kedvesem. Mivel a bácsi mindjárt reggel magához hívatta Kálmánt és délig sem eresztette haza, hát ez kissé feltűnő; de alkalmasint valami nagyon egyszerű oka lesz. Hanem azért mégis nyugtalanít kissé minden, ami szokatlan, mert itt a bányákban gyakran történik váratlan baj és bal-eset. Ezért nézünk el oda a bánya tájékára, hogy megtudakoljuk.

— De kár, hogy a bánya olyan veszedelmes. Ugy örültem, hogy egyszer majd én is megnézhetem.

— Az meg is történik. A bácsi majd elvezet, mikor alkalmasnak fogja tartani az időt. A látogatót nem is érheti oly könnyen baj, mint azokat, akik még akkor is kötelesek lemenni, mikor tudják, hogy veszedelem fenyeget.

— És a bácsi is köteles olyankor lemenni?

— Az is megesik. De lemegy ő, meg ha nem köteles is, mert nagyon lelkérveszí a szegény bányászok sorsát; igyekszik segíteni rajtuk, ahol lehet.

— A jó bácsi! Tudom, szeretik is!

— Igaz. Nagyon szeretik, tűzbe-vizbe mennének érte, el is árasztják áldással ha már egyebet nem tehetnek szegények.

— Hát szegények?

— Ó, nagyon! Aranyat ásnak, kincseket hordanak fel a föld mélyéből, de nekik csak szerényke bér jut. Mert az arany, amit kiásnak, nem az övék ám.

Irmuska eltűnődött: milyen furcsa az, hogy akik az aranyat ássák, azok maguk szegények maradnak. Persze, ha nem tartatják meg, amit találnak! De hát ha akad olyan hamis, aki titokban a maga számára tartja meg a kiásott kincset?

Épp kérdezni akart effélet, mikor a kocsi egy jókora hegy tövében megállt.

— Megérkeztünk? kérdé a leányka.

— Meg. Amott a hegy-oldalban van a telep és a lejárás. Kocsival nehéz oda följutni, tehát csak magam gyalogolok föl, te pedig addig a gyeplőt tartod.

— Jaj, nénikém, hát ha megbokrosodik a Bársony? Én még sohasem bántam lóval.

— Ne félj semmit! Bársony nagyon szelid jószág, épp csak éreznie köll, hogy valaki ül a bakon és fogja a gyeplőt, akkor nyugodtan megáll órákig. Vissza is térek rövid idő múlva, csak megtudakolom, itt van-e a bácsi és mit tudnak Kálmánról?

A néni neki indult a hegynek s csakhamar eltűnt; Irmuska pedig üldögélt nyugodtan a kocsiiban és várt. Jó ideig kellett

is köteles olyankor le-

sik. De lemegy ő, még is, mert nagyon lelkére nyászkodnak sorsát; igyekszik lehet.

Tudom, szeretik is! Szeretik, tüzbe-vizbe is árasztják áldással, nem tehetnek szegények?

Aranyat ásnak, kincseket föld mélyéből, de nekik jut. Mert az arany, amit ékám.

Öt: milyen furcsa az, aranyat ássák, azok maguk. Persze, ha nem tartalálnak! De hát ha akadokban a maga számára kincset?

Kart effélet, mikor a gy tövében megállt. Kérdé a leánya.

A hegy-oldalban van a kocsival nehéz oda magam gyalogolok föl, leplőt tartod.

Hát ha megbokrosodik sohasem bántam lóval! Bársony nagyon szeretne éreznie köll, hogy fogja a gyeplőt, akáig áll órákig. Vissza is, csak megtudakolva, és mit tudnak Kál-

t a hegynek s csak-ka pedig üldögélt nyugvart. Jó ideig kellett

várakoznia, mert fél óránál is több telt bele, míg a néni végre vissza tért. Most már igazán nagyon komoly, aggodalmas kifejezés látszott az arcán. Nem egyedül jött: egy bányász-forma suhancz kísérte.

— Irmuskám, én egyelőre itt maradok, te azonban térj haza. A lovat majd a Béni hajtja.

— Miért marad itt, nénikém? kérdé a leánya csodálkozva. Történt valami?

— Valami kis bal-élet történt, de remélem, nem lesz komoly baj. A bácsi lenn van a bányában, megvárom, míg visszatér. Te csak térj nyugodtan haza és mondd Dórának is, hogy ne aggódjék. Béni, ülj föl és vidd haza a kisasszonyt!

Béni fölugrott a kocsira, átvette a gyeplőt és Bársony szépecskén ügetett haza felé a kocsival.

Irmuskát kellemetlen érzés fogta el. Olyasmit sejtett, hogy baj van. Ez a Béni suhancz nagyon közönyös képet mutat ugyan, de ki tudja, mit gondol? Végre is megkérdezte Irmuska:

— Miféle baleset történt a bányában?

— Nem nagy sor, kisasszonykám. Egy rég betömött földalatti vízfolyás újra kitört... azaz hogy betört a bányába és elárasztotta a mélyebb tárnákat. Ha idején nem menekültek, akik ott dolgoztak, hát bizony alkalmasint oda veszték, megfultak.

— Jaj Istenem! De talán csak kimene-
kültek?

— Nem tudom, felelt. Béni váll-vonogatva. A víz nagyon sebesen fut lefelé, az ember pedig csak lassan bír kapaszkodni fölfelé.

— Ó! De hát hogy törhetett be az a víz?

Béni csodálatosan bámult rá a leánykára, aztán foghegyről felelé:

— Mit tudom én? Nem kell azt nekem tudnom... hát nem is tudom.

— És a bácsi... a doktor bácsi... csak nincs ő is veszedelemben?

— Nem gondolnám. Ő már később ment le, hogy segítsen, ha szükséges. Eddig talán már a doktorné asszony is lement.

— Juj, az borzasztó! Én nem mernék olyan helyre menni.

A suhancz kicsinylő mosollyal nézett végig Irmuskán.

— Meghiszem, szólt aztán. Nem is ilyen kényes városi kisasszonynak való multság az. Mert a kisasszonyka Budapestről való, ugy-e? Talán éppen testvére is a Kálmán urfi vendégének, annak a Dezső urficskának?

— Persze hogy az vagyok! Honnan ismered Dezsőt?

— Volt már egy kis dolgom veled, jó szerencséjére az urficskának, mert ha én ki nem szabadítom, talán bele is veszett volna a vízbe. No, nem fogok rá árulkozni, meg is mondhatja neki a kisasszonyka, hogy ne féljen semmit, csak ő maga ne valljon magára... én nem szólok. Tudja azt Kálmán urfi is, hogy én nem szoktam kifecsegni, amit nem szükséges.

— Micsoda vizről beszélsz te? kérdé Irmuska álmélkodva.

— Mondtam már, hogy nem szoktam fecsegni, hát nem is mondom többet. Nem esett baja, hát rendben van minden. Talán haza kerül Kálmán urfi is, ha ugyan már nincs otthon.

— Hol van Kálmán? Mi történt vele?

— Hát mondtam én, hogy történt vele valami? Nem tudok semmit. No, itt vagyunk, leszállhat a kisasszony.

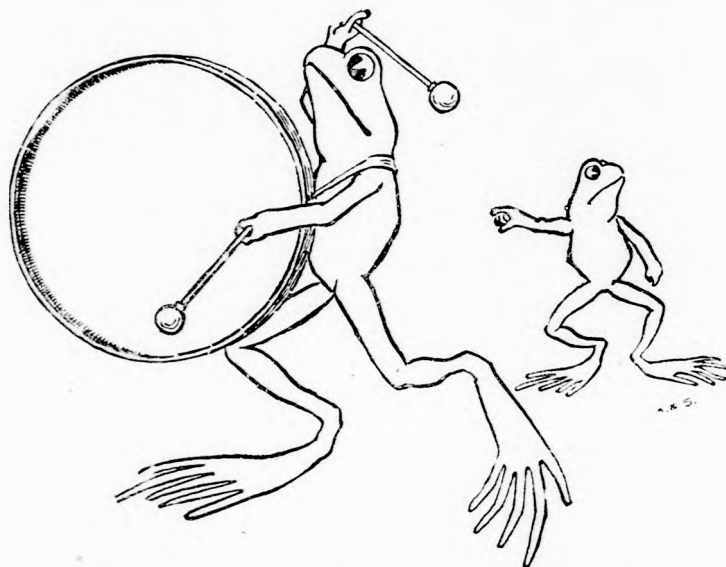
A kocsi valóban már a bácsiék háza előtt állt, Irmuskának le kellett szállnia. De még váltig szeretett volna kérdezősködni, mert azt könnyű volt kitalálnia, hogy ez a Béni többet tud, mint amennyit mond. Csak hogy alig fogott hozzá az újabb kérdéshez, már Béni közbe vágott:

— Soh'se fujja a kisasszonyka azt, ami nem égeti. Azt pedig már mondtam, hogy a Dezső urficska tőlem nyugodtan alhatik, én nem szoktam fecsegni. No, most már be kell kötnöm Bársonyt az istállóba.

Es elhajtott az odább levő gazdasági udvar kapujához.

BREKEKE KIRÁLYSÁGA.

I.

*Drrum-drrum-drrum! Adatik mindenek tudtára:
Nagy Brekeke király fölült a trónjára;
Aki jót akar, az gyorsan tisztelegjen,
Mert aki elmarad, jaj annak! Rettegjen!*

Irmuska elgondolkozva ment be a házba. A szobában Dóra csodálkozva fogadta.

— Már itthon vagytok? Miért is tértetek oly hamar vissza?

— Csak én magam jöttem; a nénike ott maradt a bányánál.

— Ott maradt! kiáltott fel Dóra aggódva. Talán valami baj történt? Szólj! (Lásd a képet a czimlapon.)

— Nem tudom igazában, mi történt; de a néni azt izeni, hogy ne aggódjál, Dórácskám.

— De hát miért maradt ott? Hol van apácska?

— A bácsi lenn van a bányában. A néni bizonyosan őt várja.

— Hát Kálmán?

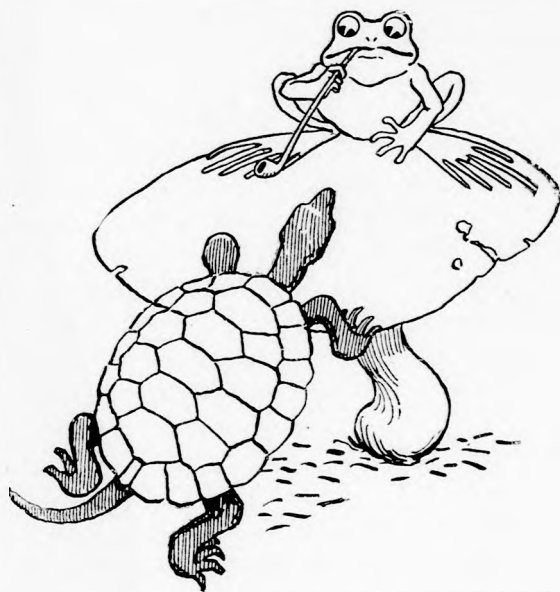
— A néni nem említette, nem tudok róla semmit.

— Mégis kellett valaminek történni... Semmit sem hallottál?

— De igen. Az a legény, aki haza jövet

BREKEKE KIRÁLYSÁGA.

II

*Jámbor teknős-béka megy hát tisztelegni,
Gomba-trón szélére kezd ránehezkedni.
Gomba-trón letörik, Brekeke lepottyan,
A királyságról is lemondott legottan.*

a lovat hajtotta, azt mondja, hogy viz tört be a bányába.

— Istenem! sikoltá Dóra elhalványodva. És Kálmán... ha talán éppen akkor... Nem! Nem viselhetem el ezt a nyugtalan-ságot!

S gyorsan előszedte kalapját, napernyőjét.
— Mit csinálsz? Hová készülsz? kérde Irmuska meghökkenve.

— Mennem köll. A gyalog-uton hamar oda érek. Maradj itthon, Irmuskám, nézz be Dezsőhöz. Az imént, hogy bent voltam

nála, nyugodtan aludt. Azt hiszem, nem is lesz már semmi baja.

— De hát mégis... Dóra!...

— Ne tartóztass... láss Dezső után, ha talán szüksége volna valamire.

Ezzel kisietett az ajtón.

Irmuska jó ideig mozdulatlanul bámult utána. Meg volt zavarodva, meg is ijedve, mert látta, hogy mindenki aggodalmaskodik, bajtól fél, ő pedig nem tudja igazában, mi is hát az a baj? Miért kell Dórának nyakra-főre eliramodnia azért, hogy viz tört be a bányába? Hiszen ő ott nem igen segíthet.

Végre is abba hagyta az eredménytelen töprekedést. Benyitott Dezsőhöz, lábujjhegyen lépegetve, hogy föl ne ébressze, ha alszik. Dezső azonban épp ekkor nagyot nyújtózva ült fel az ágyában s nem igen látszott többé rajta a betegség nyoma.

— No's, te itthon vagy? kérdé. Azt hittem, kikocsiztál a néniel sziklákat bámolni.

— Ki is indultunk, de már vissza tértem; nem kocsizhattunk messzire.

— Miért? Csak nem dült fel a kocsi? És miért olyan savanyu a képed, mint ha vadalmát ozsonnáltál volna? Valami baj van?

— Azt hiszem van... Ó, ugy félek!

— Mitől félsz, ha csak hiszed, de nem tudod?

— A bányában történt valami baj... és a bácsi oda lenn van... a néni és Dóra pedig nagyon aggódnak.

— A bányában történt valami! kiáltott föl Dezső élénken. És én nem vagyok ott... nem tudok róla semmit! Talán valami nagyszerű eset, amelyet nem is fogok többé láthatni. Tüstént szaladok oda!

Ki akart ugrani az ágyból, de Irmuska vissza szoritotta.

— Nem szabad fölkelned... beteg vagy, tudod. Nincs ott semmi dolgod a veszedelem tájékán.

— Ej, eressz! Erressz, ha mondom!

— Nem eresztlek! Nem szabad kimened... a néni nem engedné...

— Dehogy nem. Nincs már semmi bajom. Majd bizony itt heverek, mikor valami érdekes nagy esemény történik. Még csak azt sem tudom, hogy micsoda?

— Azt mondják, viz tört be a bányába és veszedelem fenyegeti a munkásokat, akik a mélyebb helyeken dolgoznak.

— Már ez nem tréfa!

Ekkor Dezső, Irmuska minden erőfeszítése mellett is kiugrott az ágyból és gyorsan öltözködött, mi közben kérdé:

— No, mit tudsz még?

— Nem tudok egyebet... a néniel oda kocsiztunk a bánya keleti bejárójához; a néni ott maradt, engem haza küldött. Egy Béni nevű legény hajtotta a lovat, az mondott egyet-mást.

— Béni? szolt Dezső s ugyancsak hosszúra nyult a képe.

— Igen... és... igaz a! Ez a Béni azt mondta, hogy ismer téged...

— Persze! Találkoztam vele.

— De ő nem azt mondta, hogy csak találkoztatok, hanem hogy ő mentett ki a vízből... és hogy nem köll félned, ő nem fog elárulni. Hát mit árulhatna el? Hol jártál és mit csináltál?

— Ott jártam, ahol nekem tetszett! felelt Dezső daczosan. Talán bizony faggatni akarsz? Semmi közöd hozzá, mit csinállok.

— De igenis van közöm! kiáltá a leányka izgatottan. Nem lehet az jó

ól, de Irmuska

... beteg vagy.
dolgod a vesze-

a mondom!

szabad kimen-
né ...

s már semmi
heverek, mikor
emény történik.
hogy micsoda?
t be a bányába
unkásokat, akik
nak.

minden erőfeszí-
az ágyból és
ben kérdé:

... a nénivel
eti bejárójához;
haza küldött.
ajtotta a lovat,

s ugyancsak

a! Ez a Béni
ged ...
vele.

ta, hogy csak
ő mentett ki
köll félned, ő
árulhatna el?

ekem tetszett!
bizony faggatni
t, mit csinálok.
öm! kiáltá a
lehet az jó

és helyes, amit titkolni kell. Bizonyosan valami tilos dolgot cselekedtél, és ha a bácsi megtudja, szégyen háramlik reánk. Meg fogja irni szüleinknek, csuffá leszünk! Ó! Inkább ide se jöttünk volna! Ugy örültem, hogy itt vigan és boldogan fogjuk tölteni a nyarat és ime, már a második napon szégyen fenyeget!

A heves, szenvedélyes leányka hangos zokogásra fakadt és kétségbeesetten vetette magát a pamlagra. Dezső boszusan is, zavartan is bámult reá; a lelkiismeret is bántotta egy kicsit. Már hiába, no! Addig nem mozdulhat a házból, míg ezt az indulatos Irmuskát meg nem nyugtatja.

(Folytatása következik.)

MACZKÓ BÁCSI VÁLLALATA.

— Példázatos mese. —

— ELMEGYEK, el én! dörmögte Maczkó bácsi elkeseredetten. Még tovább türjem ezt a sok bajt? Ha nyáron megvagyok is valahogy, télre be köll bujnom a barlangomba, s abból kell megélnem, hogy a talpamat szopogatom. Tessék megpróbálni ilyen kosztón megélni! Megelégettem, megyek.

— És hová mégy, Maczkó bácsi? kérdé a farkas.

— Nem tudom, de majd találok boldogabb tájéket. Nagy a világ, akár hol is jobb lehet, mint itt eddigi hazámban. Még csak nem is bátorságos ez az erdő, vadászok is járnak benne, egyszer még lepuffantanak és szőnyegnek terítik ki a bőrömet.

— Igazad van. Én is éppen ilyenformát gondoltam. Ha megengeded, veled megyek.

— Nagyon jó lesz. Kettesben jobban boldogulhatunk.

— Hármásban még jobban, szólt közbe a róka. Én is megyek. Meguntam itt ezt a veszélyes életet, ahol mindig a bőrömet kockáztatom, ha egy kis libapecsényére akarok szert tenni.

— Hát én mit mondjak? sóhajtá a nyulacska. Engemet mindenki üldöz, télen koplalok, nyáron szepegek. Én is szeretnék jobb hazába jutni!

— Gyere velünk, tapsifüles, biztatta Maczkó bácsi.

Megindultak. Mentek, mendegéltek. sok országot világot bejártak. Egyik helyen megtelepedtek.

— Itt jó lesz, szólt Maczkó bácsi. Itt sok nyáj legel, van sok gyümölcs is, méhköpü is, kövér fű, friss vizü forrás és halom, hogy itt nincs hideg tél. Nem köll vadon erdőben bujkálnunk.

Ez mind igaz volt, csak hogy a boldog tájékon ember is volt sok. Iziben üldözöbe vették a jövevényeket. Maczkó bácsi és társai örültek, hogy ép bőrrel menekülhettek.

Vándoroltak tovább. Itt is-ott is meg akartak telepedni, de mindenütt akadt baj. Végre eljutottak a forró sivatagba egy bő forrás mellé.

— No, itt már igazán megtaláltuk boldog új hazánkat. Itt ember nem jár, a forrás körül szép erdőcske kínálkozik pihenő helyül, itt kedvünkre élhetünk, szólt Maczkó bácsi elégedetten.

Még jóformán be sem fejezte, már rettenetes bömbölés hangzott s a hatalmas oroszlán tünt elő.

— Hát ti mit kerestek itt az én birodalmamban? No, legalább nem kell sokáig keresnem az ebédre valót.

De már ezt nem várták meg. Futott, ki merre látott. Bolyongott mindegyik sokáig, szenvedett sokat, bele került veszedelmekbe, koplalt, lesoványodott. Végre mégis össze találkoztak. Hol? Hát a régi hazájokban, a honnan kivándoroltak. Mindnyájan oda tértek vissza.

— Bolondot tettünk, megérdemeltük, amit szenvedtünk, dörmögte Maczkó bácsi. Nincs olyan táj, ahol baj ne érhetne s a mellyel szülőföldünket fölcserélni érdemes volna.

SZOLGÁLATBAN.

Hű kutyám Trombitás:
Csend, figyelem!
Vezénylő pálczámat
Fölemelem.

S most azt parancsolom:
Két lábra állj!
Csak mindig előre,
Ne retirálj!

ÜNNEP ELŐTT. (Lásd a 207. lapon.)

BENCZIKE BOSZUJA.

— Beszélyke. —

(Képpel a 205. lapon.)

UDTA azt Klárrika maga is nagyon jól, hogy van az ő két bábujánál sok szebb bábu a világon, mégis szerette őket nagyon, de nagyon. Olcsó portéka volt

mind a kettő, fából faragott, még pedig éppen nem remek művészettel; de Klárrikának volt annyi esze, hogy így okoskodott:

— A legdrágább és legremekebb bábunál is, amely a másé, többet ér nekem az, amely az enyém. Játsszani mindegyikkel tud, aki akar.

El is nevezte az egyiket Arabella hercegnőnek, a másikat Mirabella hercegnőnek. Benczike, a testvér-öcsse nagyot nevetett ugyan rajta és azt mondta:

— Gyönyörű herceg-kisasszonyok, mondhatom! Inkább neveznéd el Panni és Sári szolgálóknak.

Klárrika azonban csöppet sem törődött a Benczike véleményével. Fiuk nem értenek az efféléhez.

— Ha én azt mondom, hogy Arabella és Mirabella hercegnő, hát akkor az. Megtehetném őket akár királynéknak is.

És öltöztette, vetkőztette őket, varrogattott rájuk ruhácskát, hordozta őket sétálni s bele nem unt soha a dédelgetésökbe.

Nem is volt ez ellen senkinek kifogása, csak éppen Benczikének. Őt ez a két kopott herceg-kisasszonyka akár hányszor kihozta a sodrából, amit, igaz ami igaz, nem is igen lehetett csodálni. Mert az bizonyos, hogy ha akár labdázni, akár más játékra hívta Klárrikát, nagyon ritkán érte az a szerencse, hogy kívánsága teljesülhessen; hogy pedig nem teljesülhetett, annak mindig Arabella és Mirabella hercegnők voltak az okai.

— Nem mehetek, Benczikém, mondotta Klárrika. Nagyon sietős a dolgom. Arabella és Mirabella hercegnők meg vannak hívva a királyné báljára, nagy parádéba kell őket öltöztetnem.

Máskor meg azt hallotta Benczike, hogy az egyik princeszkának a foga fáj, a másik náthás, ágyba kell őket fektetni, orvosságot kell nekik beadni. És hiába bizonyitgatta Benczike, hogy meg lesz a királyné bálja a két hercegnő nélkül is, vagy hogy nem lesz semmi bajuk, ha nem szednek is orvosságot, Klárrika rendíthetetlen elszántsággal felelte:

— Te azt nem érted!

Ilyenkor aztán Benczike szörnyüsesen elkeseredett és rettenetes boszút esküdött.

— Kipusztítom a világból azokat a haszontalan bábukat! Ki én!

A veszedelmes fenyegetés azonban egyelőre csak pusztá szó maradt, sőt Benczike meg is békült Klárrikával, mikor ez egy esős napon, már eleget játszogatván a bábukkal, segített Benczikének egy gyönyörűsége sárkány megalkotásában. Re-

mek egy jószág volt, tiz rőfös hosszú farkkal; zsinór is volt hozzá annyi, hogy bizonyosan még a torony csucsánál is magasabbra föl lehet eresztetni. Csak arra való szellős nap legyen, mindjárt lesz nagy-szerű sárkány-eregetés.

Nem köllött sokáig várni arra a kívánatos jó időre. Erős szél kerekedett, elüzte a felhőket s még azután is jócskán fujdogált, mikor a nap már újra kisütött.

Benczike tehát délután a hátára vette a sárkányt, szép gondosan a karjára füzte a sárkány tiz rőfös farkát és megindult a kertbe.

— Alkalmasabb időt nem is kívánhatnék. Csak elő találjam Klárikát. Segítenie köll a sárkány föleresztésében, egymagam nem boldogulok. Én majd a zsinórral futok elől, ő pedig a sárkányt fogja és lassanként eresztgeti a hosszú farkát, hogy szépen fölemelkedjék.

Egyenest a kerti ház felé sietett, mert látta, hogy Klárrika nem rég oda fordult be. Rá is talált ott, amint a padon ülve valami pólyás baba-félét csititgatott és altatgatott.

Gonosz sejtelmek szálltak a Benczike szívébe; de lehetőleg nyájas képpel és vidám hangon szólt:

— Klárrika, pompás idő van a sárkány-eregetésre, nagyon jó szellőcske fujdogál, nem tulságosan erős, éppen a milyen szükséges. Jőjj szaporán, segítened köll.

A kis leány bús-bánatos arcczal felelé:

— Jaj, Benczikém, most nem lehet! Nagyon sajnálom, de igazán lehetetlen.

— Már ugyan miért volna lehetetlen? Hisz' nincsen semmi dolgod!

— Hogy ne volna? Szegény Mirabella beteg, nagy beteg! Meghült, láza van,

bizony talán még tüdő-gyuladást kap. Nem hagyhatom magára!

Benczikét kezdte elfutni a pulyka-méreg. A képe veszedelmesen kipirult, szeme fenyegetően villogott; de még elfojtotta haragját és alkudozni kezdett.

— Ugyan, Klárrika, ne komédiázz annyit ezekkel az ostoba bábukkal! Csak nem akarsz velem elhíttetni, hogy itt nem hagyhatod ezt a hitvány jószágot? Mint ha bizony igazán élne! Jőjj szaporán!

No, már erre meg Klárrika pattant fel.

— Az én Mirabellám nem hitvány jószág és az én bábuim nem ostobák! Én szeretem őket és nem engedem, hogy csufold. És nem hagyom el őket a te kedvedért.

— Nem jössz?

— Nem!

— Jól van! Majd megbánod, amilyen igaz, hogy Benczi a nevem!

Kivörösödve, mérgesen fordult sarkon és távozott. Lassan ballagott, mert nem tudta, mitevő legyen; egymaga nem bírja a szép sárkányt jól föleresztetni, még kár találna esni benne. Aztán meg reménykedett, hogy Klárrika, megszeppenve a fenyegetéstől, mégis csak rágondolja magát, jön mindjárt utána, minden jóra fordul.

Nem fordult biz' az jóra, hiába ügyelgett ott közel. Inkább azt hallotta alig néhány percz múlva, hogy Klárrika tovább dudolgat az ő »beteg« Mirabellájának. No, most már csordultig telt a pohár. Ez boszut kíván, kegyetlen boszut!

Sötét gondolatok kavargtak Benczikének a fejében. Vissza vitte a sárkányt a tornácra, aztán főzte a rettenetes terveket. Sokszor eltökélte már, de mindig megkegyel-

mezett. Most már vége, nincs többé irgalom, nincs kegyelem!

Volt-e Klárikának sejtelve a fenyegető veszedelemről? . . . nem tudom; de az bizonyos, hogy ha volt is, nem ijedt meg tőle. Jól hallotta a Benczike rettenetes fenyegetését, de mint afféle elbizakodott kisasszonyka csak nevetett rajta.

— Jaj, de haragos a Benczike, hahaha! Csak hogy nem félünk ám tőle, ugy-e Mirabella? Te sem félsz, ugy-e Arabella? Jól teszed. Nem árt nekünk az ő haragja. Majd megbékül, ha megunta.

És játszogatótt vigan tovább a bábuival még jó ideig, egészen addig, míg a mama hangját nem hallotta.

— Kláríka, hol vagy? Gyere elő! Ágnes nénihez köll menned.

Kláríka lefektette a két bábút a bölcsőbe, gondosan betakargatta és bucsuzól még intette is őket, hogy maradjanak szépen az ágyacskájukban, amíg el nem jön érettek. No, abban tökéletesen meg is bízhatott, hogy szót fogadnak. Nem igen esett az még meg, hogy bábu, ha még olyan szép és kényes is, kikelt volna az ágyából.

Futott Kláríka a mamához és örömmel fogadta a megbizást, hogy izenettel köll Ágnes nénihez mennie, aki a falu tulsó végén lakott. Nagyon szeretett oda menni, mert a néni is szerette őt; rendesen órákig elmulatgattak együtt. Az udvaron megpillantotta Benczikét, aki gondolataiba elméülten lassu léptekkel járt föl s alá.

— Benczike, jőjj velem, megyek Ágnes nénihez.

— Nem megyek, felelt Benczike kurtán.

— Ugyan mért ne jönnél? Majd énekelleti azt a kedves kanárit és bizonyosan ad azokból a pompás körtékből is.

— Nem köll.

— Nem? Hát akkor megyek magam.

Kifordult a kapun és mihamar eltűnt. Nem láthatta, hogy mihelyt távozott, mily veszedelmes elszántsággal villogtak a Benczike szemei.

Majdnem esteledett, mikor Kláríka hazatért. Ha későn volt is, nem feledkezett meg bábuiról. Be kell őket hozni a szobába. Sietett tehát érttök ki a kerti lakba. De amint oda ért, majd kővé dermedt rémületében . . . a bölcső üres volt! Arabella és Mirabella herczegnők eltűntek. Hiába nézett körül, hiába kereste . . . a két bábu szőrén-lábán eltűnt.

Szinte bele kábult a szörnyü fölfedésbe. Aztán kétségbe esett zokogással futott a mamához.

— Mama, kedves mama! Arabella . . . Mirabella . . . ó Istenem, végük van!

— Mi a baj no? Eltörtek?

— Ó, ha csak az volna! Eltűntek, ott hagytam őket a kerti lakban és most . . . üres a bölcsőjük.

— Nem lehet az, kedves lányom. Nem járt itt senki, aki ellophatta volna. Rosszul emlékszel, máshol tetted le őket.

És mert a leányka oly kétségbe esetten zokogott, hát a mama vele ment maga is és ketten keresték. Mind hiába. A baba-bölcső ott állt, de Arabella és Mirabella herczegnőknek még csak nyomuk sem maradt. És semmi nyoma sem volt a rablónak sem. Végre már egészen besötétedett, abba kellett hagyni az ugy is sikertelen kutatást.

Kláríka mélyen megszomorodva feküdt le ez este s még az ágyban is sirdogált, mignem végre elnyomta az álom.

megyek magam.
s mihamar eltűnt.
elyt távozott, mily
al villogtak a Ben-

nikor Kláríka haza
, nem feledkezett
őket hozni a szo-
rttök ki a kerti
t, majd kővé der-
bölcső üres volt!
herczegnők eltün-
hiába kereste ...
eltűnt.

szörnyü fölfede-
gett zokogással fu-

ma! Arabella ...
végük van!
örtek?
na! Eltűntek, ott
kban és most ...

ves lányom. Nem
tta volna. Rosszul
le őket.

y kétségbe esetten
ele ment maga is
l hiába. A baba-
ella és Mirabella
nyomuk sem ma-
sem volt a rabló-
szen besötétedett,
ugy is sikertelen

zomorodva feküdt
ban is sirdogált,
az álom.

Reggel kissé reménykedve kelt föl: abban bizakodott, hogy a nappali fényes világosságnál sikeresebb lesz a kutatás. Ez a reménysége azonban nem tartott sokáig, mert most sem talált még csak nyomra sem.

Azaz, mégis. Amint sikertelen kutatásáról vissza tért, Benczikével találkozott. És Benczike olyan diadalmasan kár-örvendő pillantást vetett reá, hogy Kláríka meghökent. Rögtön eszébe is jutott valami: a rettenetes fenyegetés, mellyel Benczike teg-

... FÜGGTEK A FÁN JÓ MAGASAN. (Lásd a 206. lapon.)

nap a kerti laktól távozott. Nevetett akkor rajta, de most hirtelen kivilágosodott előtte minden.

Oda rohant Benczikéhez és hevesen megragadta a karját.

— Te raboltad el a bábuimat! Ne tagadd!

Benczike fagyos nyugalommal felelt:

— Nem is tagadom.

— Hova dugtad őket? Add elő rögtön!

— Nem adhatom. Már ugyis hiába volna.

— Jaj, te gonosz! Össze törted őket!

— Nem törtem össze, de meghaltak. Halálra ítéltém őket és a halálos ítéletet végre is hajtottam.

Szegény Klárka maga is majd holtra vált. Mit csinálhatott ez a rettenetes Benczike a két hercegnővel? Valami borzasztóságot, az bizonyos!

— Ha tetszik, eltemetheted őket, folytatá Benczike kegyetlen gunynyal. Ott vannak a kis zúgónál.

Patak folyt a kert tövében, annak egy nagyon köves helyét nevezték kis zúgónak. Mivel a két testvér ennél nagyobb vizet még nem látott, hát nagyon borzalmasnak vélték az itt erősen zuhogó kis patakot. És e rémes helyen van a két szegény hercegnő!

Klárka futva futott oda, miközben gondolni sem mert arra, milyen állapotban fogja szegény bábuit találni. Talán vízbe fojtotta őket kegyetlen ellenségök!...

Lihegve ért a patakhoz, mindjárt meg is tudta a szörnyű valóságot: Benczike kötél-halálra ítélte a két bábút! Ott függtek egy fán, jó magasan, a fejük fölött pedig papírlap, melyre ez volt írva: »Boszu!« (Lásd a képet a 205. lapon.)

Klárka az első pillanatban nagyot sikoltott, de mihamar meggondolta a dolgot.

— No bizony! Hiszen nem történt semmi bajuk.

Egy kis bajjal ugyan, de levette a fáról a szegény kivégzett bábukat, mikor gunyos nevetés hallatszott egészen közlelől. Benczike állt ott.

— No, mikor lesz a temetés? kérdé.

— Semmi szükség temetésre, felelé Klárka haragosan.

— Csak nem hagyod temetetlenül a szegény holtakat!

— Ej, mit fecsegsz? Hiszen tudhatod, hogy a te gonosz tréfád nem árthatott nekik, mikor csak fából valók.

— Ugy-e? Tehát még attól sem esett bajuk, hogy fel voltak kötve? Tegnap pedig, mikor betegesdít játszottál velök, egy órára sem hagyhattad el őket az én kedvemért?

Klárka zavartan hallgatott egy kis ideig, aztán kezet nyujtott Benczikének.

— Igazad van, Benczikém. Tulságosan önző voltam, hogy kedv-töltésemből semmit sem engedtem, még akkor sem, mikor neked örömet okozhattam volna. De majd ezen túl jobban lesz: első leszel te és csak azután következnek a bábuk.

— No, akkor szent a béke, nem haragszom a herceg-kisasszonyaidra.

— Nem is lesz rá okod többé. Most haza viszem őket; aztán, nézd, ma is jó szél fuj...

S néhány percczel később vigan eregették föl a sárkányt, magasabbra még a templom tornyánál is.

Rejtett mondatok.

H • d r • • f j • s • g t • n • e s r • v • n s • g .

*

• k • l • p • z h • z d n • • s s z • k • t t .

*

T • d • t l • n h • t • l m • s , m • n d • n n • k
• r t • l m • s

A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Virágcsokor“.

Költemények és elbeszélések, gyűjtötte Füssy Tamás, emlékül jó gyermekeknek.

ÜNNEP ELŐTT.

(Képpel a 201. lapon.)

ÜNNEP jön, ünnep lesz!
Minden jó gazdasszony
A házban, ház körül
Sűrűn tisztogasson!

Fényesre tisztítja
Mama az ablakot;
Mindenik kockája,
Mint csillag, úgy ragyog.

A háznak elejét
Sikálja nagymama.
Példáján felbuzdul
Erzsike szorgalma.

Csak piczi Gizuka
Nézi ezt télenül:
»Hát az én számomra
Munka mért nem kerül?

Sem nekem, sem pedig
A Mungó cziczának.
S már török mécsese,
Panaszos Gizának.

»O szegény kis lányom,
Igazad van neked...
Ebédlő szobából
Hajtsd ki a legyeket!«

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LV. köt. 11-dik számában közölt rejtett név megfejtése:

apa, Ede, pad, tea, duda, basa, est, utas,
Budapest.

Helyesen fejtették meg: Bornemisza Miklós, Somogyi testvérek, Csiskó Anna, Mérey Ágosta, Fleischmann testvérek, Virág Rózika és

Juliska, Hampel Ferencz, Gyermek Kálmán (Gondosabban irj, ne olyan elhányt-vetett firkantással! F. b.), Mader testvérek, Murgu Jancsi, Lesenyi Ferencz, Lukacsovits Giza, Szekula György, Herzfeld Paula és Elli, Szikszay Esztike, Hajnik Ilonka, Ravasz Piroška, Zmeskáll Istvánka, Gremsperger Jolánka, Polgár testvérek, Stokinger Milike, Boros Emmike, Eysner Frigyes, Gyika Marianne és Alice, Husz Miczike, Badics Gizike, Koronhály Zoltán, Veress Gizella, Böhmer Mariska, Andrassy Ilona, Hartstein Károly, Nagy Lenke és Ernő, Hollós László, Záborszky Dezső, Kazy Livia, Pósch Boriska, Kiszely Gyuszika, Angyal Miksa, Mándy Thyra, Zettl Győző, Fried Ernő és Béla, Péterfy Vilma, Fülöp Irma.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertesek lettek Nagy Lenke és Ernő, Felső-Bányán, kiknek a jutalom-könyvet (»Regék és mesék«, írta Vilma néni, két színes képtáblával és szöveg-képekkel, szép vászon-kötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« LV. köt. 10-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Záborszky Dezső, Koronhály Zoltán, Nagy Lenke és Ernő (részben), Herczeg testvérek (Máskor tintával irjatok, mert csak betegtől fogadok el czeruzás irást. F. b.), Angyal Miksa.

GYÁSZ.

Fájdalmas jelentést veszek Kecskemétről. Somogyi Bélának szülei tudatják velem s így veletek is: hogy ez a ti kedves olvasó társatok és testvéretek a »Kis Lap«ban, három évi kinos szenvedés után, 10-ik évében halt el e hó 16-án. Szüleim kívül siratják testvérei s rokonai, de siratjuk mi is ezt a letört bimbót. Amig élt, testvéreivel sűrűn fordult meg neve a megfejtők sorában. Lebegjen áldás, nyiljon virág s daloljon kis madár az oly korán elhunyt gyermek sirja fölött!

F. b.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Pósch Boriska. A szószaporító gyakorlat szabályait már többször közöltem s most is a régi szabályok érvényesek. Tehát: csak a föladvott szó-

ban előforduló betűk használhatók és csak annyiszor, ahányszor ott előfordulnak. Hosszu ó nem fordul benne elő, tehát nem is szabad használni. A szók ragozott, hajtogatott alakjai nem érvényesek, sem családnevek, idegen szók. Az ilyeneket a bíráltnál mind kitörlöm. Képzőkkel alkotott újabb szók érvényesek. — **Bornemisza Miklós.** Majd lesz megint nem sokára olyanféle mese, mint »A szép királynő szép pávája«, mely annyitok tetszésével találkozott. — **Götz Irén.** Hiszen az a jutalom-nyeremény a »Kis Lap« 9-ik számára vonatkozik! Arról a reményről pedig le ne tégy, hogy lábod teljesen ki ne épülne még. A fürdő s a kenés (massage) csodákat művel. Csak bizzál a jó Istenben és orvosodban. — **Herzfeld testv.** Csak telnék időmből, bizony örömet élnék a kedves meghívással. — **Gyika Marianne és Alice.** Ha nem az én nevemmel foglalkozna, örömet kiadnám az ügyesen szerkesztett rejtvényt. — **Eysner Frigyes.** A szám-rejtvényt közlöm. — **Desewffy Mariska.** A kárba veszett számot meg-

kapod. — **Mándy Thyra.** Ugyancsak nagy örömet szereztem neked a küldeményeddel. A »Kis Lap«-ot a kiadó-hivatal bárbová elküldi utánad. — **Böhmer Mariska.** Sz egy betű-számba megy s föl nem bontható. — *Több levélről a jövő számban.*

LEVELEZÉS.

Eysner Frigyes (Pozsony) mind azoknak, akik neki képes lev. lapot küldenek, hasonlóval fogja viszonzni.

ROVÁS.

D. M. az ő megfajtását oly gondatlan alakban küldte be, hogy nem közölhetem.

A „KIS LAP“ minden kötetéhez **diszes szín-nyomatu bekötési táblák** kaphatók. Egy bekötési tábla ára **60 kr.** A »Kis Lap«-nak **fél-évi** folyamából telik **egy** kötet. Megrendelő cím: *Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest, Ferencziek-tere 3.*

ELŐFIZETÉSI FELHÍVÁS a KIS LAP OKTÓBER-DECZEMBERI FOLYAMÁRA.

A FOLYÓ évnegyed végéhez közeledvén, kérjük ama t. előfizetőinket, kiknek előfizetésök e hóval lejár, sziveskedjenek megrendelésöket mielőbb megújítani, hogy a lap szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

Az új évnegyed a »Kis Lap« most folyó kötetének második és befejező részét fogja nyújtani, gondosan előkészített tartalommal mind olvasmányok, mind rajzok tekintetében. Az épp most folyamatban levő „Az arany-bánya“ című hosszabb elbeszélés után érdekes **szindarab** vár megjelenésre, úgy szintén több hosszabb és rövidebb **elbeszélés, mese**, minden számban **költemény**,

valamennyi művészi rajzok kíséretében. A rendes rovatok, mellékletek változatlanul folynak tovább.

A »Kis Lap« előfizetési ára:

Negyedévre	1 frt
Félévre	2 „
Egész évre	4 „

Az előfizetések, legcélszerűbben postai utalványon, a »Kis Lap« kiadó-hivatalához (Budapest, IV., Ferencziek tere 3. sz., Athenaeum-épület) intézendők.

A „KIS LAP“ kiadó-hivatala.

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek-tere, 3-ik sz., Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapest.